

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hvorledes gaaer det med Saxo og Snorro?

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hvorledes gaaer det med Saxo og Snorro?", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_313-txt-shoot-idm105/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

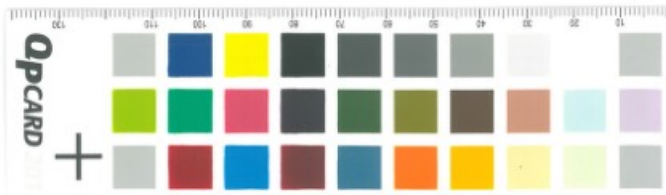
Hj. H. H.

Grundtvig Herlades gaaver til med Saxe og Snorre

f. 1872-6.

Agate Sideric af H. H. 14. Aug. 1879.

13/10 1879.

Jeg bliver til et Dyr, at sige ei paa Dansk,
Som snart med sine Been i Elvet Dig nedtrykker,
Endstent Du navner det, som Cavalier paa Frank.
Vel kan det ei, som jeg, saa mange Krumspring
giere.

Men det dog mærer godt, naar Nogen det vil føre;
Vel er det kun et Dyr, der gaar som andet Dyr,
Men dog skal af Herkand det et meer end jeg;
Om Natten seer Du det paa Himlens mørke Bue
I evig Etmaalglæde, som en Carfantel-lue.
Du mener Du maaskee at kunne snart opdage
Min indre Helligdom, min fulste Hæls-
Men, hvis Du dette troer, jeg maa Dig halv
beslage.

Og da mit hele Svar er høist et lidet Smil;
Jeg intet er af Alt hvad jeg Dig har beskrevet,
Ei Dyr, ei Steen, ei Fugl, ei Luft, ei Vand;
ei Vand;

Men dog jeg mangen Gang den Jord har konstigt
drevet

Hvortil de navnte Ser sig alle see istand.

Er end jeg intet Dyr, jeg dog har hoeste Lænder,
Er end jeg ingen Steen, jeg dog Dig presse kan,
Er end jeg ingen Fugl, det meger tidt dog hender
At uden Vinger jeg herkflyver med mit Kam;
Jeg storer som en Gud fast hele Seters Vasen,
Fra Kongens Cabinet til mindste Stræderbord;

Min Cenevalde mig man tafter tidt i Næsen,

Stjont jeg ukjeldig er, som det upløste Nor.

Kig iender hver en Nø, med saare Respektiøder,

Hvortil Sagsfælling og hver halv besket Maras;

Hver Deland i mig et magtigt Anskod finder,

Og gjerne gad mig dømt fra Her, Kv og Guds;

Du har jeg alt Dig vist, idt mere end jeg kunde,

Den skæbnelige Form, hvortil jeg end er til;

Men ingen Qvindsfødt dog neppe endnu turde
Forvovent lese op mit mærte Gaadeføl;

Eli stikert var hans Led, som Adams i hiint Eden,

Hver Kundskabstræet stod paa et ubegnet Kam,

Og Toas søde Snaar, og Slangeris trække Veden,

Ei blev ham gjorde blind, men at, desværre dum!

Eli Dumbhed var det dog at ofte evigt Liv

Mlet for at være fri for daglig Skjand og Riv.

Men for at vise Dig, jeg er ei af de Plump,

Ei heller frogter for, at Du saa ligesom

Svar ned til min Planet, som en Niels Klum

skal damps,

Jeg her Dig sige vil hvad end har større Klem:
Den Tid et Chaos var den store Verdenfulse
Jeg i min første Form, før Jorden selv var skabt,
Var Guadbaarlag til Alt, det veed Winteroas
Ugle.

Et Nu foruden mig — det skabte Alt er tabt!

Hvortil gaaer det med Sapo og Suorro?

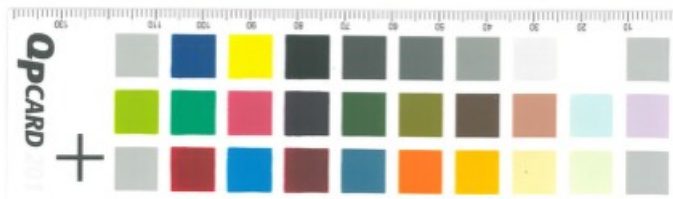
Dette Spørgsmaal, som jeg i de to sidste Kar
saa et har hørt, og end tætte gjort mig selv,
uden at kunne svare hørt Andet, end: det ligger
i Grundten; dette Spørgsmaal vil jeg nu offentlig
besvare saa gode, som Omstændighederne tillade, og
derimod forelægge mine Landsmænd, altsaa foren-
melig Sallandsfærene, det nærbeslagrede Spørgs-
maal: hvordan skal det gaae med de gamle Dreng,
der, som Jær Deenios, maa bæres til Høvn for
hvad der opaaes i Orme-Gaarden?

Saa vidt er det da endelig kommet, at Tref-
ningens af begge Krøniker kunde, i Korgen saa-
vidt jeg veed, begynde i det Sjuljiste Trykfecte,
hvis, i vore Døne nderimelig, henfove Eier, dertil
havde forberedt Alt; men nu forholder jeg, paa
egret Ansvar, Været til Nyaar, og hvorfor, er
netop hvad jeg vilde sige.

De til Committeeen indkomne Dindvæg beløbe
sig i Alt til Fide over 11000 Rddlr. Dfl., og
des Kongelige Selskab for Nærges Vel har kund-
gjort os, at til Samme var indkommet 4000
Rddlr. Dfl. og 200 Dfl., som staae til vor Han-
dighed. Nu vil Oplaget af 2000 Expl., som
man huffer var, hvad der foreslages, koste omtrent
11000 Rddlr. Dfl., og vi ses altsaa satte i Stand
til at bestrebe haade Trykningen og den nødvendige
Indbinding.

Men, saavidt som Noget er bedre end Intet,
og derte Noget langs mere, end Mange havde
ventet, saavidt maa man ogsaa ved næstes Efter-
tanke sørge: hvad er 2000 Expl. af en Fælle-
Bog til tvende Alger, at sige, hvis der Andet
eller vaagner nogen livlig Høftommelse af Ka-
drene, thi i modst Fald er selv det mindste Katal
overflødig!

Dog, lad dem sørge som lungst lever, og

luffe Døren som skdt gaac ud! Vi vil jo ikke indfrante Vennekærligheden; vi luffe Døren enten for bedre Overtættelse eller nye Opdrag, vi vil kun luffe Dør og Dine op, ifald vi kan, og lystes det, da vilde selv det sidste Opdrag med Tiden werde utilstrækkelig, og da vil et nyt, naar det kaldes, komme af sig selv.

Altså, dette Noget er virkelig meget bedre end Intet, naar det, vel at mærke, ei formindstes, men kommer ganske menig Mand til Gode. Hvarledes det bedste kan ske, er et Spørgsmaal vi godt kan behøve at være Mænge om at besvare, men at det bør ske, er 2000 Expl. er det Mindste vi kan tænke menig Mand i Danne- mark og Norge, naar det Hele skal være Andet end Blødsøst, og at her, ved menig Mand maa ene forskæde dem, der ikke høre til hvad man i Løse-Verdenen kalder Publicum, det synes mig er indlysende.

Deraf følger imidlertid, at Publicum saarer Intet, og dog har det formodes, at de fleste, som besørge Verket i Høllens Hænder, sætte nogen Pris paa selv at eie det. Der bedste Raad havde udenrind været, i Tiden at aabne en Subskription paa Verket i en anden Aagang, thi derud havde man vel allerede fikket Høllens-Udgaaven med alle Styver: Hænderes Anges, derud kunde enhver, som vilde, fikket sig Bøgerne i en for os mere passende Stikkelse, ei alene i Hensende til Tryk og Format, men ogsaa til Indhold, da mange et Vink, og mangen Anmærkning, som i Høllens-Udgaaven vilde være ilde anset, sands der sit rette Sted.

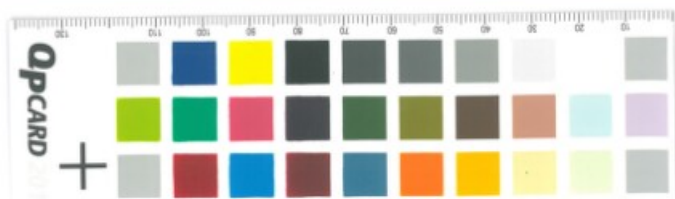
Det er nu imidlertid ikke skeet, fordi den Tænke først rigtig er faldet mig ind, og nu er det forsaavidt bagfæstet, at naar Høllens-Udgaaven gives i Trykken, maa man vide, om der ved tillige skal sørges for andre Løstere, og til at erfare Vedkommendes Mening herom, er Tiden for kuop. Der er da, mener jeg, kun eet Raad at gribe til for Dieblirket, nemlig at lade trykke 3000 Expl. af Høllens-Udgaaven, og bestemme det ene Tusinde til offentlig Salg, og herfor maa jeg stemme, naaget Høllens bliver, at Halvdelen af Verket medtages mere end Halvdelen af Penge-Summen vi har; thi jeg sutter skaledes, at ønsker man Verket fuldende, da sætter man os ogsaa, ved at lade den første Halvpart, i Staud til at leve den

anden, og vil man ikke have det Første, taber man Intet ved at undvære det Sidste.

Om nu Comiteen tar og vil være af denne Mening, ved jeg ikke beslæmt, men beslæmt ved jeg, haade at Nordens Kroniker, naar de udkomme, bør være af saac tilkæbs, og at der var Bedst, naar Eligt kunde ske, uden at der var Begyndelsen vovedes hvad Slutningen har guldig Forbring paa. Da jeg nu tillige ved, at vi have det godvillige Hjen at talke for Hals-parten af den indkomne Sum, at Sælland udenfor Voldene har taget sig Sagen let, og at hvad der, naar man undtager Majeestaten, og — Studenten er med deves Jærnlige, er givet inden Voldene, maa man stamme sig ved at spørre; saa tager jeg mig den Frihed, at gjøre følgende Forørgemaal.

Har man i Sælland glemt hvor Feire laar, og hvor Noetilde stod, hvor Dan erbroges, hvor Skjold har straalet, hvor Holf har skrentet? Er her Ingen, som end kan mindes, hvor Signes Hse og Krøbe Fæde Godes Styg haver hjemme, hvor Valdemareerne har dugget, hvor Absalon var Bisop og Sæys Kirk, og af hvad Høb de begge randt! Har Sælland glemt sig selv, og skal en Sællandsfar, som jeg jo er, nu tage Særes Kride og skrive med store Bogstaver, paa Mindes Stenene om vore Fædre, at det var kun i gamle Dage, at Dannemarks Hjerte slog og Mødres Malet hang i Fyr af Søllands Dage, at nu er Dagen brændt, og Hjerter kaldt, og fuglen død, og Sælland kun et lumpigt Jæ-Land, at nu er det ei lenger de Fæderde, uden Kirke-Bisopperne som leve paa Kirke-Gaarden, hve saa hardt, at de end ikke ved Fæderens Høst kan sproagte!! Er her Ingen, som tog sig Tid, for at komme des bedre!

Hvendes spørger jeg: er Danmarks Hoved- Etad nu blevet til en Hjelpe-Ved, et Krammer-Huus og et Mad-Stak? er Adel-Gaden blevet en Veer-Madens Gang? sant Adel-Huus i Høllens i Niabing-Havn, og adslagedes i den store Høb: end den gamle By, som Krænken gav Konge-Verg og Adels-Verg og Studie-Gaard! Vil Træerne i Kongens Have ei lenger vide af, at Høden bæver dem? Vil Hønde-Kirke staa paa Høvedet, og Konfessorium paa Spidsen? Er alle deres Tænd

luffe Døren som skdt gaac ud! Vi vil jo ikke indfrante Vennekærligheden; vi luffe Døren enten for bedre Overtælliser eller nye Oplys, vi vil kun luffe Dør og Dine op, ifald vi kan, og lystes det, da vilde selv det sidste Oplys med Tiden werde utilstrækkelig, og da vil et nyt, naar det kaldes, komme af sig selv.

Altså, dette Noget er virkelig meget bedre end Intet, naar det, vel at mærke, ei formindstes, men kommer ganske menig Mand til Gode. Hvarledes det bedste kan ske, er et Spørgsmaal vi godt kan behøve at være Mænge om at besvare, men at det bør ske, er 2000 Expl. er det Mindste vi kan tænke menig Mand i Danmark og Norge, naar det Hele skal være Andet end Blånøst, og at her, ved menig Mand maa ene forskæde dem, der ikke høre til hvad man i Løse-Verdenen kalder Publicum, det synes mig er indlysende.

Deraf følger imidlertid, at Publicum saare Intet, og dog har det formodes, at de fleste, som besvarede Barket i Jolles Hundet, sætte nogen Pris paa selv at eie det. Der bedste Raad havde udenrind været, i Tiden at aabne en Subskription paa Barket i en anden Udgave, thi derud havde man vel allerede fikket Jolles-Udgaaven med alle Styver og Penges Angæ, derud kunde enhver, som vilde, fikket sig Bøgerne i en for os mere passende Skikkelse, ei alene i Hensende til Tryk og Format, men ogsaa til Indhold, da mange et Vink, og mangen Anmærkning, som i Jolles-Udgaaven vilde være ubeant, sands der sit rette Sted.

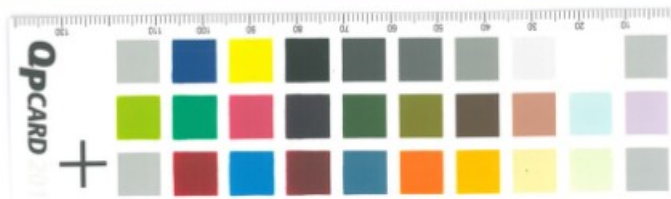
Det er nu imidlertid ikke skeet, fordi den Tænke først rigtig er faldet mig ind, og nu er det forsaavidt bagfæstet, at naar Jolles-Udgaaven gives i Trykken, maa man vide, om der ved tillige skal sørges for andre Løst, og til at erfare Bedkommendes Mening herom, er Tiden for kuop. Der er da, mener jeg, kun eet Raad at gribe til for Dieblisset, nemlig at lade trykke 3000 Expl. af Jolles-Udgaaven, og bestemme det ene Tusinde til offentlig Salg, og herfor maa jeg stemme, naaget Bøgen bliver, at Halvdelen af Barket medtages mere end Halvdelen af Penges-Summen vi har; thi jeg sutter skaledes, at ønsker man Barket fuldende, da sætter man os ogsaa, ved at lade den første Halvpart, i Staud til at leve den

anden, og vil man ikke have det Første, taber man Intet ved at undvære det Sidste.

Om nu Comiteen tar og vil være af denne Mening, ved jeg ikke beslæmt, men beslæmt ved jeg, haade at Nordens Kroniker, naar de udkomme, bør være at Isaac tilkæbs, og at det var Bedst, naar Eligt kunde ske, uden at der var Begyndelsen vovedes hvad Slutningen har guldig Forbring paa. Da jeg nu tillige ved, at vi have det godvillige Hjen at talke for Halsparren af den indkomne Sum, at Sælland udenfor Voldene har taget sig Sagen let, og at hvad der, naar man undtager Majestaten, og — Studenten er med deves Jærnlige, er givet inden Voldene, maa man stamme sig ved at spørre; saa tager jeg mig den Frihed, at gjøre følgende Erørgemaal.

Har man i Sælland glemt hvor Feire laar, og hvor Noetilde Rod, hvor Dan erbroges, hvor Skjold har straalet, hvor Nolf har skrentet? Er her Ingen, som end kan mindes, hvor Signes Hse og Krøbe Fæde Godes Styg haver hjemme, hvor Valdemareerne har dugget, hvor Absalon var Bisop og Særø Klerk, og af hvad Rod de begge randt! Har Sælland glemt sig selv, og skal en Sællandsfar, som jeg jo er, nu tage Særø Kride og skrive med store Bogstaver, paa Mindes Stenene om vore Fædre, at det var kun i gamle Dage, at Danmark Hjerter slog og Moders Malet hang i Fyr af Søllands Dage, at nu er Dagen brændt, og Hjerter kaldt, og fuglen død, og Sælland kun et lumpigt Jæ-Land, at nu er det ei lenger de Fæderde, uden Kirke-Diøngerne som leve paa Kirke-Gaarden, hve saa hardt, at de end ikke ved Fæderens Naf kan sproagte!! Er her Ingen, som tog sig Tid, for at komme des bedre!

Hvendes spørger jeg: er Danmarks Hoved-Stad nu blevet til en Hjelpe-Red, et Kammer-Huus og et Mod-Stak? er Adel-Gaden blevet en Deer-Madens Gang? sant Adel-Huus i Alunds i Niabing-Havn, og adslagedes i den store Alder end den gamle By, som Krænken gav Konge Berg og Adels-Drev og Studie-Gaard! Vil Trærne i Kongens Have ei lenger vide af, at Roden bæver dem? Vil Hundes-Kirke staa paa Hovedet, og Konfitorium paa Spidsen? Er alle deres Tænd

reist af Dne, som ærlig sagde deres Skærv i Foget med: i Nordens Hæite: Sag!

Naaleds kunde jeg gerne blive ved, og gjøre det ene Spørgsmaal gelere end det andet, men det maa være nok at samle Alt i det ene Spørgsmaal: har Nordens Krønike forfaldt af Svæld og Røbenlawn, at henviser, som en Etodder til fattig: Væsenet, naar den stikker sin Træng, eller troster man sig der til at sige, at den misgæbles under min Haand, eller vil man ganske berøve sit Hab til min Involerance, ved, for min Skyld, at foragte de ærværdige Krøniker!

Saa spørger jeg, og vilde troe mig dertil noksom befalet, som Dansk, om end den æfentlige Menning, det i to Aar har stræet sig, var forrettet andet ligesaa usynlig, som den har været det Modfætte, men nu maa man jo indrømme, at jeg er det dobbelt, og er det gavnligt, at Barket fremmes, da si jeg endogaa ned dertil.

Mangen god Dag og lang udfløgen Aften har jeg tænkt og prøvet paa hvad Efterslægten skal sande var ikke saa let, som mange tænkte nu indtilde sig, og jo mere jeg gik frem, desto mere maatte jeg tilbage, saa jeg kan ikke sige rettere, end at al den Tid, mens Krønikerne troffet, maa jeg endnu omtrent blive siddende ved dem, hvis Barket ei skal gaae i Staae, eller dog, hvad det jo ikke maa, komme stettere fra min Haand, end Haanden, med Guds Hjælp, formaar at uderde det. Nu er det søgtes ikke meer end billigt, at jeg over Hæbrene og deres Talsmand stemmer mig selv, men vil ogsaa alle andre stemme mig, da gaar det ikke an, thi jeg er, som man vil har hørt, en gammel Kapellan, der holdes kun ved Haand lyses, og jeg er, hvad jeg ikke behøver at sige mig ved, da jeg er det med Verden, som mitie Hæder, en fattig Mand. Altsaa, det var ubilligt, om man fordrøede af mig, hvad Ingen kan gjøre, det er billigt, synes mig, om man end var tilfreds, jeg laar i Verden, at man dog lader mig leve, til Barket er fordragt. Af det forrige ser man, at der er Meget, og ikke for Meget til Dagerne selv, men Inter til mig, og det er da en tvungen Sag, at jeg siger det høit, og spørger mig, for, og tier ei med, at uagter det skal Meget til; for jeg glemmer Krønikerne over mig selv, saa kan det dog lettelig hvide sig, at bliver man

ved at forglemme mig reent, jeg da nøddes til, at komme mig selv ihu, og lade Barket ligge eller gaae som det kan. Vil Ingen kalde dette nødvendige Forord et Tigger: Brev, da maa jeg anmærke, at han tager Hæit, af Mangel paa Fortrolighed med Nordens: Naalet, og vil ydermere tilføie, at baade Krønikes og mine Tigger: Breve ere hilsede til vor Herre, men Krøniken mener jeg er Guld, og Arbejderen sin Løn værd!

Altsaa, til Nyaars, vil Gud, begynder i al Fald Erklæringen af vore Fædres: Efters: Møle: af Danemarks og Norges fyr hundrede Aar gamle, og saavel i vore Dage som i Middel: Alderen maatte Krøniker paa Dansk, og Haluden af Dage kan, med Guds Hjælp, blive færdig ad Aar, naar Leen leger, og Bugget blegner i Danmarks: Bana. Hvem der ved denne Leilighed vil kente sit Efters: Møle til Fædrene, og hemske sig Del i Danemarks: Aev, han mindes endnu i det gamle Aar sin gamle Guld, som Krøniken ei skal udbære hans Løn, og gaae ham ferbi, naar Nyaars: Gaverne deles! Etukter Dog og hellig Aften! der er for Ingen af os Tid at spille, og tage Hædere: Ders, hvad havde da vi!

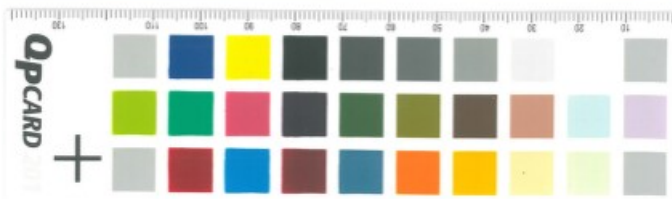
Tiende i Christ: Naaned 1817.

Diui

N. F. S. Grundtvig.

Europas: Drogaphie og Hydrographie.

Hans Majestæt har havt den Naade at flenke mig det Hønnre Kort over Europas: Drogafieder og Fleder, udgivet af General: Baron Sæverus. For at vise min Takfulness for denne kongelige Gave, saareksom for den høie Velunders: gunstige Opmærksomhed for mine geographiske Arbejder, der saa uventet serfæfede mig denne Hæfte og Værd, i reuiffet jeg dette Kort 4 Dagers: dage Al. 2-3 i min Værels: Jantseade No. 144. Timen efter foredrager jeg en historisk Overfiet over mine Værels: besiter: ar simplifere Landfætes: regningen; saa den kunde blive en Gienstand for de simplifere Efters, og, om mueligt, at opfinde sandanne Constructions for Grædes: stetter, at de

reist af Dne, som ærlig sagde deres Skærv i Foget med: i Nordens Hæite: Sag!

Naalends kunde jeg gjerne blive ved, og giøre det ene Spørgsmaal gelere end det andet, men det maa vare nok at samle Alt i det ene Spørgsmaal: har Nordens Krønike forfaldt af Svæld og Riebelen, at henviser, som en Etodder til fattig: Væsenet, naar den stikker sin Træng, eller troster man sig der til at sige, at den misgæbles under min Haand, eller vil man kanske berøse sig Had til min Inuiterance, ved, for min Skyld, at foragte de ærværdige Krøniker!

Saa spørger jeg, og vilde troe mig dertil noksom befalet, som Dansk, om end den æstetiske Menning, det i to Aar har strævet sig, var forrettet andet ligesaa ugenlig, som den har været det Modfætte, men nu maa man jo indrømme, at jeg er det dobbelt, og er det gavnligt, at Barket fremmes, da ja jeg endogaa nød dertil.

Mangen god Dag og lang udflugt Aften har jeg tænkt og prøvet paa hvad Efterslægten skal sande var ikke saa let, som mange kanske nu indvilde sig, og jo mere jeg gik frem, desto mere maatte jeg tilbage, saa jeg kun ikke Rimee rettere, end at al den Tid, mens Krønikerne troffet, maa jeg endnu omtrent blive studeende ved dem, hvis Barket ei skal gaae i Staae, eller dog, hvad det jo ikke maa, komme stettere fra min Haand, end Haanden, med Gud's Hjælp, formaar at uderde det. Nu er det søgtes ikke meer end billigt, at jeg over Hæbrene og deres Talsmand stemmer mig selv, men vil ogsaa alle andre stemme mig, da gaar det ikke an, thi jeg er, som man vil har hørt, en gammel Kapellan, der holdes kun ved Haand liden, og jeg er, hvad jeg ikke behøver at skamme mig ved, da jeg er det med Verden, som mine Hæder, en fattig Mand. Altsaa, det var ubilligt, om man fordrer af mig, hvad Ingen kan giøre, det er billigt, synes mig, om man end var tilfreds, jeg laar i Verden, at man dog lader mig leve, til Barket er færdigt. Af det forrige ser man, at der er Meget, og ikke for Meget til Dagerne selv, men Inter til mig, og det er da en tvungen Sag, at jeg siger det høit, og spørger mig, for, og tier ei med, at uagter det skal Meget til; for jeg glemmer Krønikerne over mig selv, saa kan det dog lettelig hvide sig, at bliver man

ved at forglemme mig reent, jeg da nøddes til, at komme mig selv ihu, og lade Barket ligge eller gaae som det kan. Vil Ingen kalde dette nødvendige Forord et Tigger: Brev, da maa jeg anmærke, at han tager Hæit, af Mangel paa Fortrolighed med Nordens: Naalet, og vil ydermere tilføie, at baade Krønikerne og mine Tigger: Breve ere hilsede til vor Herre, men Krønikerne mener jeg er Guld, og Arbeideren sin Løn værd!

Altsaa, til Nyaars, vil Gud, begynder i al Fald Erklæringen af vore Fædres: Efters: Møle: af Danmarks og Norges fyr hundrede Aar gamle, og saavel i vore Dage som i Middel: Alderen maatte alle Krøniker paa Dansk, og Haluden af Dage kan, med Guds Hjælp, blive færdig ad Aar, naar Leen leger, og Bugget blegner i Danmarks: Bænk. Hvem der ved denne Leilighed vil kenne sit Efters: Møle til Fædrene, og hienne sig Del i Danmarks: Aar, han mindes endnu i det gamle Aar sin gamle Guld, som Krøniker ei skal udvære hans Løn, og gaae ham ferbi, naar Nyaars: Gaverne deles! Etakker Gud og hellig Aften! der er for Ingen af os Tid at spille, og tage Hædere: Ders, hvad havde da vi!

Tilende i Christ: Naaned 1817.

Dini

N. F. S. Grundtvig.

Europas: Drogaphie og Hydrographie.

Dans: Majestæt har havt den Naade at skenke mig det skønne Kort over Europas: Drogaphie og Hydro, udgivet af General: Baron Sævier. For at vise min Taknemlighed for denne kongelige Gave, saareksom for den høie Velunders: gunstige Opmærksomhed for mine geographiske Arbejder, der saa uventet serfæstede mig denne Hætte og Værd, i reviderer jeg dette Kort 4 Ugers: dage Af: 2-3 i min Værel: Jantuar: Ma: 14. Timen efter foredrager jeg en historisk Overblik over mine Værel: besættelse af simplifere Land: for: retningsen, som den kunde blive en Gienstand for de simplifere Efters, og, om mueligt, at opfinde sandanne Constructioner for Grædes: stetter, at de

